

ganste vist er dette tildeels en Folge af, at 10 Millioner ere affrevne, der ligeledes ville findes affrevne paa Statsgjælden; men Reservecapitalen har imidlertid ikke nu en saadan Størrelse, at man uden Betænkning skulde kunne angribe den. Dertil kommer endnu, mine Herrer, at den Lethed, hvormed man hidtil har kunnet benytte Reservecapitalens Midler, langtfra er tilstede nu i den Udstrækning som tidligere, idet nemlig de contante Indtægter, som Reservecapitalen hidtil har havt, væsentlig ere formindskede, ikke blot derved, at de aarlige Mater paa Duesundstolden stedse blive mindre og mindre, men ogsaa derved, at Indbetalingen af Equivalentsummen for den overtagne Pensionsbyrde nu ganske er ophørt, saaledes at man, naar der er Tale om at benytte Reservecapitalens Midler, for en meget væsentlig Deel er henvist til at realisere de Reservecapitalen tilhørende Papirer. At dette ikke kan skee uden et temmelig betydeligt Tab, derom give ogsaa Anmærkningerne til Finanslovsforslaget tilstrækkelig Underretning; men jeg skal derhos tillige henlede Opmærksomheden paa, at Børsens Stillning forinden er meget sildig, hvorfor man maa være varsom med, hvad man byder dem, og det er en selvfølge, at hverken Finansministeren eller Repræsentationen kan være ligegyldig overfor det Tab, som nødvendigt maatte foranlediges ved at realisere de Reservecapitalen tilhørende Papirer. Ligesom dette paa den ene Side har været en Opfordring for mig til at være maadelig i Brugen af de nævnte Midler, saaledes tilstaaer jeg, at der paa den anden Side har vist sig mindre Betænkning for mig ved at kræve et ekstraordinært Tilskud i Skatter i et Aar, da Gud har velsignet Landet med en rig Høst, og da jeg har forudsat, at Skatteyderne, i Minder om, at de i afvigte Aar have været fri for Skatten, med Velvilje ville yde et saadant Bidrag, som er nødvendigt til Statens Fornødenheder. Der er ingenlunde fra Regjeringens Side blevet lagt Skul paa, at, naar man, samtidig med, at Landet skal bære Byrden af de Ulykker, der have ramt os, og Byrden af at være forberedt for Fremtiden, tillige med Kraft skal virke for de indre Hjælpesilders Udvikling, da er det nødvendigt,

at dette maa kræve yderligere Resourcer for Finansieringen. Naar jeg derfor har kaldt denne Skat en overordentlig Skat for Finansaaaret 1870—71, har det ikke været min Mening dermed at sige, at vi i de Aar, der komme efter, skulde kunne være fritagne for en overordentlig Skat; men jeg har navnlig to andre Grunde, hvorfor jeg har indskrænket Skatten til at være, hvad den ved sit Navn giver tilkjende, en overordentlig Skat for Aaret 1870—71. Forslaget gaaer ud paa, at Skatten skal udredes med 2 Millioner efter de Regler, der indeholdes i Loven af 25de Juli 1867, og Betegnelsen „overordentlig“ kommer altsaa nærmest deraf, at jeg dermed ikke har villet sige, at disse 2 Millioner skulde være det stadige Tilskud, der skulde være nødvendigt; men at dette maatte afhænge af Omstændighederne, medens jeg paa den anden Side ved Betegnelsen „overordentlig“ tillige har sagt, at jeg ikke bifaldt det Grundlag, hvorpaa Beskatningen hidtil har hvilet, om jeg end for 1870—71 maatte nøies dermed, hvorimod jeg var betænkt paa at fremkomme med Forslag om en forandret Modalitet af Skatten. De Herrer ville nemlig erindre, at de væsentligste Grunde, hvorfor der i indværende Aar ikke blev afkrævet nogen Skat, deels var Hensynet til Landets Stillning, deels at Tiden rykkede saa langt frem, at det ikke var muligt at sætte det fornødne Apparat i Gang. Det er væsentlig af samme Grund, at jeg i Aar har maattet indskrænke mig til at begjære, at det samme Maskineri maa vedblive for Finansaaaret 1870—71. Naar der hidtil har været Uenighed angaaende denne Sag mellem Regjeringen og Repræsentationen, har den ikke saameget dreiet sig om Nødvendigheden eller Uønskeligheden af Skatten, men væsentlig om dennes Størrelse og om den Maade, hvorpaa den skulde paalægges. Jeg har i den Anledning gjenoptaget min oprindelige Tanke, som fremkom i det første Lovforslag angaaende denne Sag, jeg havde den Hensigt at forelægge for dette Thing, hvorefter det aarlig ved Lov skulde bestemmes, hvad der skulde opkræves i Skat, medens der var en almindelig Lov, som angav de Regler, hvorefter Skatten skulde beregnes,